

Розвіялися сні мої рожеві,
І молодечі мрії так змарніли,
Як ранні квіти, зварені морозом.
І вже мені їх більш не позбирати,
Не повернути до життя, красою
Не звеселити ока, не втішати
Серця ніколи!

Одні упали проходим під ноги
І, не помічені ніким, зів'яли,
Других пірвала судьби завірюха
І понесла їх в чуже дике поле,
Треті злетіли на плити могильні
Й до плит студених устами прилипли
На віки вічні...

А тільки деякі на білий лист паперу
Попалися, як сині незабудки,
Положені люблячою рукою
Поміж листки старих молитвословів.
Вони одні остануться по мені
На світі сім, котрий колись покину,
Як тихий спомин.

І, може, ти, відбігши на хвилину
Від повсякденних клопотів нікчемних,
Розгорнеш книжку і пічнеш читати
Тоті стрічки, ті квіти нев'янущі,
І не почувеш, як на них рососою
З очей поллються чисті теплі сльози
З жалю за щастям.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Весною»](#);

